

Sygn. akt IV U 1051/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jacek Witkowski
Protokolant	st. sekr. sądowy Małgorzata Wierzbicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 marca 2016r. w S.

odwołania S. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 16 lipca 2015 r. (Nr (...)) i z dnia 17 lipca 2015 r. (Nr (...))

w sprawie S. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość kapitału początkowego i o wysokość emerytury

oddala odwołania od obydwu decyzji

Sygn. akt IV U 1051/15

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 16.07.2015 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych działając na podstawie ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) oraz ustawy z dnia 5.03.2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2015 r. poz. 552) przeliczył ubezpieczonej S. P. kapitał początkowy i ustalił jego wartość na dzień 1.01.1999 r. na kwotę 41193,90 zł. Jako podstawę wymiaru kapitału początkowego organ rentowy przyjął kwotę 260,54 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z faktycznego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 21,34 %. Z tego też powodu ZUS ustalił podstawę wymiaru kapitału początkowego przyjmując za nią iloczyn wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 21,34 % z kwotą bazową wynoszącą 1220,89 zł. Przy obliczaniu wysokości kapitału początkowego ZUS przyjął, iż ubezpieczona wykazała okresy składkowe w wymiarze 3 lat, 2 miesięcy i 14 dni oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 6 lat oraz, że średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat wynosi 209 miesięcy.

Zaskarżoną decyzją z dnia 17.07.2015 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 183 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ustalił wysokość emerytury S. P. na kwotę 446,20 zł i jednocześnie zawiesił jej wypłatę, gdyż jest ona świadczeniem mniej

korzystnym od emerytury ustalonej na zasadach określonych w art. 53 powyższej ustawy w kwocie 880,45 zł. Obliczając emeryturę należną ubezpieczonej na podstawie art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, organ rentowy przyjął, iż S. P. wykazała 4 lata, 7 miesięcy i 15 dni okresów składkowych i wysokość emerytury po waloryzacji ustalił na kwotę 448,09 zł. Obliczając wysokość emerytury stosownie do treści art. 26 przywołanej wyżej ustawy, ZUS dokonał przemnożenia kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego w kwocie 111638,97 zł z średnim dalszym trwaniem życia ustalonym na 251,50 miesiąca, co dało wynik emerytury wynoszącej 443,89 zł. Ustalając kwotę należnej ubezpieczonej emerytury na podstawie art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, organ rentowy wziął pod uwagę 55% wartości emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej, tj. 246,45 zł oraz 45% wartości emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, tj. 199,75 zł, co łącznie dało wynik 446,20 zł.

Od decyzji tych odwołanie złożyła ubezpieczona S. P.. Ubezpieczona domagała się zmiany decyzji z dnia 17.07.2015 r. i przyznania jej emerytury w kwocie 1220,89 zł. S. P. wskazała, iż zajmuje się wychowaniem, utrzymaniem i leczeniem chorej od urodzenia, tj. od (...) córki A. P.. W ocenie skarżącej, ZUS zastosował wobec niej niekorzystne przeliczniki ustalenia wysokości emerytury. W odwołaniu od decyzji z dnia 16.07.2015 r. ubezpieczona podniosła ponadto, iż emerytura w ustalonej kwocie 757,21 zł jest rażąco niska i nie wystarcza na zaspokojenie bieżących potrzeb.

W odpowiedziach na odwołania organ rentowy powtórzył argumentację wyrażoną w zaskarżonych decyzjach i wskazał, iż powyższe rozstrzygnięcia są prawidłowe, zaś odwołania ubezpieczonej nie wnoszą żadnych nowych dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby ich uwzględnienie.

Zarządzeniem z dnia 24.03.2016 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach postanowił połączyć sprawę IV U 1051/15 zainicjowaną złożeniem przez S. P. odwołania od decyzji z dnia 16.07.2015 r. ze sprawą IV U 1052/15 zainicjowaną złożeniem przez S. P. odwołania od decyzji z dnia 17.07.2015 r. celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia (protokół k. 19 akt sprawy IV U 1051/15).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczona S. P. otrzymała emeryturę od dnia 1.09.1990 r. na podstawie decyzji ZUS Oddział w S. z dnia 28.04.1992 r. (k. 28 akt ZUS).

W dniu 18.05.2015 r. ubezpieczona wniosła przeliczenie przysługującego jej świadczenia emerytalnego zgodnie z nowymi przepisami (wniosek k.25-26 akt ZUS). Wobec powyższego, zaskarżonymi decyzjami z dnia 16.07.2015 r. oraz z dnia 17.07.2015 r. pozwany organ rentowy przeliczył ubezpieczonej S. P. kapitał początkowy i ustalił jego wartość na dzień 1.01.1999 r. na kwotę 41193,90 zł oraz ustalił wysokość emerytury S. P. na kwotę 446,20 zł i jednocześnie zawiesił jej wypłatę, gdyż jest ona świadczeniem mniej korzystnym od emerytury ustalonej na zasadach określonych w art. 53 powyższej ustawy w kwocie 880,45 zł (decyzje k. 27 i k. 13 akt ZUS).

Odwołanie ubezpieczonej nie zasługuje na uwzględnienie.

Ubezpieczona domagała się przeliczenia przysługującej jej emerytury i ustalenia jej na kwotę 1220,89 zł z uwagi na fakt, iż przez 37 lat opiekuje się chorą córką. Jej żądanie nie znajduje jednak podstaw w treści obowiązujących przepisów.

Stosownie do treści art. 183 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, Emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej urodzonej po dniu 31 grudnia 1948 r., z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy pobrali emeryturę na podstawie przepisów art. 46 lub 50, o ile osoba ta nie była członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2011 wynosi 55% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz 45% emerytury obliczonej na podstawie art. 26.

Artykuł 26 ust. 1 ustawy emerytalnej wskazuje, iż emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób

w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183. Z kolei w myśl art. 53 ust. 1 i 3 wspomnianej ustawy, emerytura wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz
- 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
- 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych- z uwzględnieniem art. 55. Emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury.

Jak przewiduje art. 173 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat. Stosownie do regulacji art. 174 ust. 1, 2, 2a i 3 kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6;
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5;
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

Przy ustalaniu kapitału początkowego do okresów, o których mowa w art. 7 pkt 5 stosuje się art. 53 ust. 1 pkt 2. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r.

W tej sytuacji przyjąć należało, iż decyzje organu rentowego są prawidłowe. Zostały bowiem wydane w oparciu o wymienione wyżej regulacje. Jednocześnie, ubezpieczona nie wykazała, by legitymowała się nowymi, dotychczas nieznanymi organowi rentowemu okresami ubezpieczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.